

Dosarul nr. 3ra-387/2023
2-20127754-01-3ra-10042023

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud.: M. Gandrabur)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Minciuna, V. Negru, E. Palanciuc)

ÎNCHEIERE

16 august 2023

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența:

Președinte, judecător
judecători

Tamara Chișca-Doneva
Oxana Parfeni
Ion Malanciuc

examinând admisibilitatea recursului depus de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat, reprezentat de avocatul Sergiu Jîmbei,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Serviciul Hidrometeorologic de Stat împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii, persoană terță Valeriu Cazac cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil,

împotriva deciziei din 30 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 09 octombrie 2020, Serviciul Hidrometeorologic de Stat a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii, persoană terță Valeriu Cazac cu privire la anularea parțială a procesului-verbal de control seria IM nr. C-2020-PV-60 din 02 septembrie 2020 și integrală a deciziei nr. 1079 din 14 septembrie 2020 adoptate pe marginea cererii prealabile.

În motivarea acțiunii înaintate, Serviciul Hidrometeorologic de Stat a menționat că, conform proiectului graficului aprobat al concediilor anuale de odihnă pentru anul 2020, Centrul de Hidrologie al Serviciului Hidrometeorologic de Stat, negociat între angajator și salariați, Valeriu Cazac a prevalat de dreptul preferențial la alegerea perioadei ce-i revine pentru concediul de odihnă anual (ianuarie 2020), conform art. 7 alin. (14), art. 8 din Legea nr. 909/1992 privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl.

Astfel, în perioada 16 decembrie 2019-16 ianuarie 2020, salariatul Valeriu Cazac a beneficiat de concediul nefolosit pentru perioada 2018-2019 (programat în luna august 2019), în număr de 28 de zile calendaristice, conform cererii din 03 decembrie 2019 și ordinului nr. 203/p din 04 decembrie 2019.

Prin cererea din 21 ianuarie 2020 și ordinul nr. 9/p din 22 ianuarie 2020, lui Valeriu Cazac i-a fost prelungit concediul acordat pentru perioada 16 decembrie 2019-16 ianuarie 2020, odată cu coincidența parțială a concediului medical, până la 30 ianuarie 2020, însă, Valeriu Cazac nu a solicitat concediul de odihnă anual pentru perioada 2019-2020, conform graficului concediilor – în luna ianuarie 2020.

Reclamantul a mai relatat că, în perioada 21 mai 2020 – 01 august 2020, salariatul Valeriu Cazac s-a aflat în concediul medical conform certificatelor de concediu medical.

În perioada 04 august 2020 - 17 august 2020, salariatul a beneficiat de concediu suplimentar, conform art. 7 alin. (14) din Legea nr. 909/1992, în număr de 14 zile calendaristice plătite, conform cererii din 31 iulie 2020 și a ordinului nr. 301/p din 01 august 2020.

La 04 august 2020, prin scrisoarea nr. 04/803 expediată prin intermediul oficiului poștal, prin intermediul poștei electronice și prin intermediul apelurilor telefonice, Valeriu Cazac a fost înștiințat despre concediul suplimentar acordat din 04 august 2020, la cerere, deoarece înmânarea contra semnătură a ordinului nu a fost posibilă din cauza lipsei salariatului la locul de muncă în ziua de 03 august 2020.

Prin scrisoarea expediată, Serviciul Hidrometeorologic de Stat a solicitat acordul salariatului pentru rechemarea din concediul suplimentar pentru o zi, cu ulterioara folosire a acestei zile în condițiile art. 122 din Codul muncii, necesară executării dispoziției directorului adjunct interimar al Serviciului Hidrometeorologic de Stat nr. 18/18.05.2020, precum și a sarcinilor stabilite în procesele-verbale nr. 29, nr. 30 din 19 mai 2020 și 25 mai 2020 a ședințelor operative, legate de predarea biroului de serviciu, necesar organizării activității Serviciului Hidrometeorologic de Stat în condițiile stării de urgență în sănătate publică, legată de răspândirea virusului „Covid-19”, precum și necesitatea predării urgente a echipamentului hidrologic și a altor echipamente speciale, depozitate de către salariat în biroul de serviciu, lipsa de acces la care împiedica executarea sarcinilor legale ale instituției publice.

Prin ordinul nr. 320/p din 14 august 2020, emis în temeiul cererii lui Valeriu Cazac din 13 august 2020 salariatului i-a fost prelungit concediul suplimentar acordat pentru perioada 04 august 2020 - 17 august 2020, odată cu coincidența parțială a concediului suplimentar cu concediul medical, până la 29 august 2020.

Prin cererea din 13 august 2020, Valeriu Cazac a solicitat acordarea concediului nefolosit pentru perioada 2019 - 2020 (programat pentru luna ianuarie 2020, conform graficului), pentru perioada de 28 de zile, începând cu 01 septembrie 2020, iar prin viza

directorului adjunct interimar, Grigoraș M., a fost acceptată acordarea concediului nefolosit, conform art. 119 alin. (3) din Codul muncii, în condițiile prezentării de către salariat a sarcinilor de serviciu restante, solicitate pentru executare și prin scrisoarea nr. 04/803 din 04 august 2020 (de care nu a luat atitudine salariatul).

La 02 septembrie 2020, prin procesul-verbal de control seria IM nr. C-2020-PV-60 întocmit de inspectorul de muncă, Valeriu Beglița în temeiul cererii petentului Valeriu Cazac, Serviciului Hidrometeorologic de Stat i-a fost prescrisă, în termen de două zile, acordarea concediului anual lui Valeriu Cazac conform cererii depuse la 13 august 2020, drept măsură de înlăturare a încălcărilor drepturilor salariatului.

Prin cererea prealabilă adresată Inspectoratului de Stat al Muncii la 08 septembrie 2020, Serviciul Hidrometeorologic de Stat a solicitat anularea actului administrativ individual defavorabil – procesul-verbal de control seria IM nr. C-2020- PV60 din 02 septembrie 2020, în partea constatării pretinsei încălcări a dreptului petentului, manifestată prin neacordarea concediului anual de odihnă, conform cererii depuse, contrar prevederilor art. 7 alin. (14) din Legea nr. 909/1992 privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl, precum și prescripția înlăturării acestora, ca fiind ilegal.

Prin decizia Inspectoratului de Stat al Muncii nr. 1079 din 14 septembrie 2020, s-a respins cererea prealabilă.

Reclamantul consideră că, procesul-verbal de control seria IM nr. C-2020-PV60, precum și decizia din 14 septembrie 2020 pe marginea cererii prelabile sunt ilegale, din considerentele că, în conținutul deciziei din 14 septembrie 2020 autoritatea publică competentă a invocat conținutul art. 7 alin. (14) din Legea nr. 909/1992 privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl, fără a explica relevanța acesteia în raport cu motivele invocate în cererea prealabilă.

Or, autoritatea publică a reiterat constatarea inspectorului de muncă, inserat în procesul-verbal de control seria IM nr. C-2020-PV-60, întocmit la 02 septembrie 2020, cu privire la neacordarea concediului anual de odihnă, conform cererii depuse, contrar prevederilor art. 7 alin. (14) din Legea nr. 909/1992.

Mai mult, decizia asupra cererii prelabile contravine art. 31 din Codul administrativ, odată ce nu conține motive pe care se bazează soluția adoptată, iar simpla negare a unui fapt, fără explicarea pretinsei conformități a acțiunilor inspectorului de muncă cu prevederilor legale, nu echivalează cu un argument.

Cu privire la aprecierea arbitrară a probelor de către inspectorul de muncă, fapt ce contravine dreptului la un proces echitabil, reține reclamantul că, inspectorul de muncă a neglijat actele prezentate de către entitatea supusă controlului, nu a făcut referire la actele anexate în conținutul procesului-verbal de control, nu a răspuns la argumentele entității controlate, neglijând fapte relevante, care discriminează Serviciul

Hidrometeorologic de Stat în acuzațiile din speță. Or, la caz, conform Hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 23 ianuarie 2020 privind excepția de neconstituționalitate a unor dispoziții din art. 6 alin. 111 din Codul de procedură penală (definiția noțiunii de „eroare gravă de fapt”) (sesizările nr. 122/g2019 și 216g/2019) pct. 52: „Instanțelor de judecată le revine sarcina de a aprecia probele în baza legii. Exigențele dreptului la un proces achitabil impun ca apreciere a probelor să nu fie arbitrară sau nerezonabilă în mod evident, în caz contrar se încalcă art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, consideră reclamantul că, inspectorul de muncă a neglijat graficul concediilor (oferit pentru anexarea la materialele controlului), aprobat de către angajator pentru anul 2020, ce denotă faptul că concediul solicitat prin cererea din 13 august 2020 de către salariatul Valeriu Cazac (concediul de odihnă programat pentru ianuarie 2020), face parte din categoria salariilor nefolosite, iar aplicabilitate în speță are art. 119 alin. (3) din Codul muncii, care prescrie că acordarea concediului nefolosit doar în urma unui acord al părților și cu respectarea tezelor invocate de către Curtea Constituțională în hotărârea nr. 34/2017 conform căroră protecția salariaților nu poate fi asigurată prin neglijarea totală a intereselor angajatorului. Doar în ipoteza în care, conform programării concediilor de odihnă, salariatul Valeriu Cazac ar fi fost programat pentru luna septembrie 2020, angajatorul ar fi fost obligat chiar și în prezența circumstanțelor prevăzute de art. 118 din Codul muncii, să-i acorde salariatului, la cerere, cel puțin 14 zile din concediul de odihnă anual, atașând la cerere și alte concedii nefolosite.

Cu privire la aplicarea vădit arbitrară a normelor legale, manifestată prin ruperea din context a normelor legale invocate în susținerea soluției adoptate, care au fost aplicate în mod izolat, fapt ce contravine dreptului la un proces echitabil, indică reclamantul, că inspectorul de muncă și-a exercitat atribuțiile legale într-o manieră contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate, făcând uz de interpretări arbitrare ale prevederilor legale, fapt ce contravine art. 21 din Codul administrativ (principiul legalității), precum și tezelor din decizia Curții Constituționale nr. 89 din 23 iulie 2020, pct. 26 (lit. b) pct. 8 din prezenta cerere) cu privire la aplicarea în coroborare a normelor legale, care nu pot acționa în mod izolat.

În context, inspectorul de muncă a redat prevederile art. 7 alin. (14) din Legea nr. 909/1992, care prevede dreptul salariatului, participant la înlăturarea avariei de la Cernobîl, de a beneficia de concediul anual în perioada ce îi convine, drept obligație a angajatorului la acordarea necondiționată a concediului nefolosit „la cerere”, contrar normelor Codului muncii cu privire la obligativitatea programării concediilor, conform normelor art. 116 alin (2) și alin. (5) din Codul muncii. Or, prevederile legale invocate acordă dreptul angajatului de a beneficia de dreptul la concediul de odihnă anual în perioada ce îi convine, având prioritate la programarea concediilor de odihnă anuală,

conform art. 116 din Codul muncii, în raport cu alți angajați ai Serviciului Hidrometeorologic de Stat.

Prin urmare, reglementările Codului muncii urmează a fi privite în coroborare cu Legea nr. 909/1992 intervenind ca norme procedurale care reglementează modul de garantare a dreptului angajatului la programarea preferențială a concediului de odihnă anual. Iar astfel din interpretarea de genul acordării obligatorii „la cerere” a concediului nefolosit contravine principiului legalității și proporționalității, fapt ce contravine drepturilor și obligațiilor angajatorului consfințite la art. 112-119 din Codul muncii, precum și tezelor Curții Constituționale, expuse în hotărârea Curții Constituționale nr. 34 din 08 decembrie 2017, care a afectat esența dreptului la un proces echitabil. Or, prin aceste procedee ilicite, inspectorul de muncă a admis o măsură disproporționată, afectând dreptul angajatorului la autonomie în organizarea și funcționarea propriei instituții, aplicând art. 7 din Legea nr. 909/1992 într-un mod vădit arbitrar, odată cu emiterea prescripției, executorie în termen de 2 zile, de acordare necondiționată a concediului nefolosit salariatului, lezând astfel dreptul angajatorului de a negocia rezonabilitatea și momentul acordării concediului nefolosit reclamantului prin neglijarea propriilor interese.

Astfel, decizia inspectorului de muncă, Valeriu Beglița înserată în procesul-verbal de control seria IM nr. C-2020-PV-60 din 02 septembrie 2020, în partea constatării pretensei încălcări a dreptului petentului, manifestat prin neacordarea concediului anual de odihnă, conform cererii depuse, contrar prevederilor art. 7 alin. (14) din Legea nr. 909/1992 privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl, precum și prescripția înlăturării acesteia, se întemeiază preponderent pe interpretări de ordin arbitrar a prevederilor legale, a probelor, a împrejurărilor speței, precum și cu aplicarea unei prescripții vădit disproporționate, manifestată prin neglijarea totală a intereselor angajatorului, care urmează a fi anulată.

Mai mult, la adoptarea soluției inspectorul de muncă a prevalat de interpretarea vădit arbitrară a art. 7 alin. (14) din Legea nr. 909/1992 neglijând noțiunile legale de „concediu de odihnă anual” și „concediu nefolosit” (contrar art. 21 din Codul administrativ, art. 116, art. 119 din Codul muncii), aplicând în consecință vădit disproporționat institutul prescripției – manifestat prin obligarea angajatorului, contrar procedurii prevăzute de art. 116 și art. 119 alin. (3) din Codul muncii, de a acorda necondiționat concediul nefolosit salariatului, fără a lua în calcul graficul aprobat și implicit interesele instituționale ale Serviciului Fiscal de Stat.

Totodată, inspectorul de muncă a prescripționat vădit nejustificat acordarea concediului nefolosit salariatului, conform cererii acestuia din 13 august 2020 începând cu 01 septembrie 2020, fiind o prescripție cu efect retroactiv, odată ce procesul-verbal de control a fost întocmit și înmănat angajatorului abia la 02 septembrie 2020. Iar îndeplinirea prescripției în forma solicitată va afecta valabilitatea ordinului

angajatorului care în speță nu poate avea efect retroactiv și va leza dreptul salariatului la câteva zile de concediu care nu vor putea avea fi valorificate, ce constituie o încălcare a Codului muncii. Inspectorul de muncă, în cadrul ședinței desfășurate la 02 septembrie 2020, și-a permis să condiționeze întocmirea procesului-verbal de control cu acordarea necondiționată salariatului a concediului solicitat prin cererea din 13 august 2020, iar astfel, acțiunile inspectorului de muncă contravin art. 9 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 140/2001 și art. 25 din Codul administrativ, afectând principiul imparțialității.

Prin hotărârea din 17 decembrie 2021 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani a fost respinsă acțiunea, ca neîntemeiată.

La 20 decembrie 2021, Serviciul Hidrometeorologic de Stat, a declarat apel nemotivat, iar la 27 aprilie 2022, a prezentat apelul motivat împotriva hotărârii din 17 decembrie 2021 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând casarea hotărârii cu emiterea unei noi decizii privind admiterea acțiunii.

Prin decizia din 30 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat împotriva hotărârii din 17 decembrie 2021 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani.

În consolidarea soluției date, instanțele ierarhic inferioare au constatat că la 13 august 2020, Valeriu Cazac, în calitate de șef al Centrului hidrologic, s-a adresat către Serviciul Hidrometeorologic de Stat, cu cerere prin care a solicitat acordarea concediului de odihnă anual începere de la 01 septembrie 2020.

Conform legitimației nr. 0041, Valeriu Cazac este participant la lichidarea consecințelor avariei de la Cernobîl în anul 1986 și are dreptul la înlesnirile și privilegiile prevăzute de legislația Republicii Moldova.

La 02 septembrie 2020, Inspectoratul de Stat al Muncii, în temeiul art. 4 din Legea nr. 140-XV din 10 mai 2001 privind Inspectoratul de Stat al Muncii, a efectuat controlul întru respectarea actelor legislative și altor acte normative din domeniul muncii la Serviciul Hidrometeorologic de Stat, în cadrul căruia a întocmit procesul-verbal de control seria IM nr.C-2020-PV-60, prin care a constatat că, angajatorul nu i-a acordat lui Valeriu Cazac concediul anual de odihnă, conform cererii depuse și recepționată de angajator, contrar prevederilor art. 7 pct. 14 din Legea nr. 909/1992, privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl. Cu prescripția de a acorda lui Valeriu Cazac concediul anual de odihnă conform cererii depuse la 13 august 2020. Iar în temeiul art. 8 alin. (1) din Legea privind Inspectoratul de Stat al Muncii, a dispus lichidarea încălcărilor menționate în termen de 2 zile (f.d.19-20).

Instanțele de judecată au concluzionat în privința netemeinicii acțiunii având în vedere că nu au fost stabilite careva motive privind anularea parțială a procesului-verbal de control seria IM nr. C-2020-PV-60 din 02 septembrie 2020 și integrală a deciziei nr. 1079 din 14 septembrie 2020 adoptate pe marginea cererii prelabile, de către

Inspectoratul de Stat al Muncii, ce ar cădea sub incidența art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

La caz, atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel s-a constatat lipsa temeiului legal privind anularea actului contestat, or Codul muncii cuprinde norme juridice generale, iar Legea privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl, instituie norme juridice speciale. Astfel, nu se obiectează asupra faptului că, Valeriu Cazac este participant la lichidarea consecințelor avariei de la Cernobîl, iar acest lucru îi era cunoscut angajatorului, însă, prin cererea din 13 august 2020, Valeriu Cazac a solicitat Serviciului Hidrometeorologic de Stat, acordarea concediului de odihnă anual de 28 zile cu începere de la 01 septembrie 2020. Iar astfel, Valeriu Cazac în calitate de participant la lichidarea consecințelor avariei de la Cernobîl s-a prevalat de dreptul recunoscut de norme juridice speciale derogatorii, aplicabile prioritar în raport cu normele juridice generale, de a beneficia de concediu anual în perioada ce îi convine. Or, conform art. 2 din Legea nr. 909 din 30 ianuarie 1992 privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl, protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl este asigurată de prezenta lege și de alte acte normative, emise în conformitate cu ea.

Mai mult, viza aplicată de către angajator la 14 august 2020 pe cererea depusă de Valeriu Cazac cu privire la acordarea concediului de odihnă anual, precum că: „se acceptă în condițiile prezentării sarcinilor restante și executării angajamentelor asumate după prezentarea la serviciu”, în mod îndubitabil constituie o condiționalitate, calificată și definită astfel de însăși angajator. Iar o asemenea condiție a fost reiterată în procesul-verbal nr. 46 al ședinței operative cu conducerea Serviciului Hidrometeorologic de Stat cu participarea reprezentantului Inspectoratului de Stat al Muncii, unde reprezentantul Serviciului Hidrometeorologic de Stat, Jîmbei Sergiu a menționat „despre acordul directorului de a-i permite lui Valeriu Cazac utilizarea concediului de odihnă, dar după prezentarea sarcinilor restante”, astfel încât încercarea părții reclamante de a inocula ideea precum că aceste condiții au fost impuse pentru viitor, post factum revenirii din concediu sunt criticabile. Or, art. 7 alin. (14) din Legea privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl, nu face distincție dintre concediul anual și concediul anual nefolosit, iar astfel, interpretarea oferită de reclamant/apelant în aspectul vizat desconsideră spiritul și litera legii, precum și voința legislatorului, or, noțiunea generală de „concediul anual” cuprinde toate tipurile de concedii anuale, inclusiv cel nefolosit

În acest context, cu titlu de principiu, instanțele ierarhic inferioare au concluzionat precum că, orice lege se prezumă constituțională, se execută și nu se discută, discriminarea pozitivă este admisibilă *per se*, iar facilitatea sau beneficiul acordat salariatului Valeriu Cazac este prevăzută de lege, urmărește un scop legitim și este

necesară într-o societate democratică. Astfel, Inspectoratul de Stat al Muncii, a aplicat just normele legale relevante la adoptarea procesului-verbal de control seria IM nr. C-2020-PV-60 din 02 septembrie 2020, și a deciziei pe marginea cererii prealabile, or, în conduita autorității publice nu au fost conturate devieri de la principiile procedurii administrative, nu a fost constatată pretinsa părtinire sau constrângere evocată de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat.

Totodată, instanțele ierarhic inferioare au reținut că prin scrisoarea Serviciului Hidrometeorologic de Stat nr. 04/917 din 04 septembrie 2020, s-a comunicat Inspectoratului de Stat al Muncii, despre lipsa unor piedici în executarea prescripțiilor înaintate în procesul-verbal de control seria IM nr. C-202-PV60 din 02 septembrie 2020 și despre faptul acordării, la cerere, a concediului anual de odihnă lui Valeriu Cazac.

Mai mult, prin aceeași scrisoare, Serviciul Hidrometeorologic de Stat adoptă o poziție divergentă și enunță că, în condițiile art. 115 alin. (4) și (6) din Codul muncii, angajatorul va acorda concediul de odihnă solicitat, în temeiul unei noi cereri scrise, odată ce cererea petentului din 13 august 2020 este depășită, iar emiterea unui ordin al angajatorului cu efectiv retroactiv, ar afecta valabilitatea acestuia. Or, un asemenea comportament nu este admisibil și sfidează voința autorității publice pârâte materializată în actul administrativ contestat, precum și consolidează justețea prescripției impuse reclamantului.

Cât vizează consumarea actului administrativ, urmează a se reține, că conform art. 139 alin. (3) din Codul administrativ, un act administrativ individual rămâne valabil atâta timp cât nu este retras, revocat sau anulat într-un alt mod ori nu s-a consumat prin expirarea timpului sau într-un alt mod. Executarea încetează imediat ce scopul ei este atins (art. 174 alin. (3) din Codul administrativ).

Prin urmare, având în vedere cele menționate supra, instanțele ierarhic inferioare au concluzionat că, activitatea administrativă contestată la caz a fost realizată cu respectarea legislației în vigoare, iar soluțiile contestate în speță sunt justificate de circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și lipsesc temeiuri pentru anularea lor. Iar astfel, încălcările revendicate prin prezenta acțiune nu își găsesc confirmare prin prisma cadrului normativ în vigoare la data desfășurării activității administrative, iar prin urmare argumentele părții reclamante, în acest sens sunt lipsite de suport juridic.

La 08 decembrie 2022, Serviciul Hidrometeorologic de Stat, reprezentat de avocatul Sergiu Jîmbei, a depus recurs nemotivat, iar la 14 aprilie 2023, a prezentat motivarea recursului împotriva deciziei din 30 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei contestate și emiterea unei decizii noi de admitere a acțiunii integral.

În motivarea recursului Serviciul Hidrometeorologic de Stat, reprezentat de avocatul Sergiu Jîmbei, și-a manifestat dezacordul cu soluția instanței ierarhic inferioare, reiterând circumstanțele de fapt și de drept din acțiune și cererea de apel.

Suplimentar, cu privire la legalitatea actului administrativ contestat, recurentul a invocat că instanța de apel a preluat în întregime argumentele primei instanțe, fără rezerve.

De asemenea, susține că instanța de apel se contrazice în propriile teze, deoarece a invocat că cererea terțului cu privire la acordarea concediului în perioada anului care îi cuvine, care reprezintă un termen expres, urmează a fi executată necondiționat. Or, concediul în temeiul prescripției nu putea fi acordată decât începând cu 01 septembrie 2020, adică cu o dată anterioară emiterii prescripției. Mai mult, în actul administrativ nu a fost prescrisă acordarea, cu titlul general, al unui concediu terțului sau începând cu un alt termen solicitat, dar nemijlocit din data de 01 septembrie 2020.

Cu privire la fondul cauzei (pag. 13 alin. 1 din decizie), recurentul susține că instanța de apel a repetat argumentele primei instanțe.

În context, recurentul a invocat tezele obligatorii, reflectate în jurisprudența sa relevantă de către Curtea Constituțională, care sunt aplicabile și în prezenta speță. Or, Curtea reiterează că o dispoziție legală nu poate fi ruptă din sistemul normativ din care face parte și nu poate opera în mod izolat. Dimpotrivă, ea trebuie citită în coroborare cu celelalte dispoziții legale incidente, ca făcând parte dintr-un sistem juridic coerent (a se vedea DCC nr. 138 din 29 septembrie 2022, § 33).

Recurentul a menționat că instanța a conchis eronat că „concediul anual” cuprinde toate tipurile de concedii anuale, inclusiv cel nefolosit, deoarece raționamentul său contravine terminologiei utilizate de Codul muncii și Legea privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl, care operează cu noțiuni distincte de „concediul de odihnă anual” la art. 112 din Codul muncii, „concediul de odihnă anual nefolosit” la art. 119 din Codul muncii, „concediul de odihnă anual suplimentar” la art. 121 din Codul muncii, „concediu neplătit” la art. 120 din Codul muncii, precum și cu noțiunea de „concediu de odihnă anual de bază” la art. 121 alin. (6) din Codul muncii, care sunt reglementate ca noțiuni distincte ce generează drepturi și obligații distincte.

Cu privire la dreptul necondiționat al salariatului la acordarea concediului, inclusiv persoanelor care beneficiază de înlesnirile prevăzute de Legea privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl, a neglijat prima instanță tezele invocate de Curtea Constituțională în pct. 44 din hotărârea nr. 3/2020.

Astfel, Legea privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl nu reglementează procedura acordării concediilor și tipul acestora, doar dreptul salariatului la concediul anual în perioada care îi convine, noțiune (concediu anual etc.) care este cuprinsă de normele juridice speciale din Codul muncii. Or, durata și numărul concediilor de odihnă anuale de care poate beneficia salariatul nu este unul nelimitat, fiind reglementat în exclusivitate de către Codul

muncii, dar nu de Legea privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl.

În concluzie, în pofida dreptului la un concediu anual în perioada în care îi convine, de care eventual ar beneficia salariatul în temeiul Legii privind protecția socială a cetățenilor care au avut de suferit de pe urma catastrofei de la Cernobîl, ultimul nu va beneficia de acest drept în cazul epuizării efective a acestuia, potrivit condițiilor prevăzute de Codul muncii.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanță de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 30 noiembrie 2022.

Totodată, decizia motivată din 30 noiembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău fiind notificată recurentului, prin intermediul poștei electronice, la data de 16 martie 2023 (f.d.145).

Prin urmare, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că Serviciul Hidrometeorologic de Stat, reprezentat de avocatul Sergiu Jîmbei, s-a conformat prevederilor legale și a depus împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

La 26 aprilie 2023, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimă copia recursului depus de Serviciul Hidrometeorologic de Stat, reprezentat de avocatul Sergiu Jîmbei, cu înștiințarea despre necesitatea prezentării referinței.

Până la examinarea admisibilității recursului, intimata nu și-au valorificat acest drept procedural și nu a depus referință.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibil recursul depus de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat, reprezentat de avocatul Sergiu Jîmbei, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin.(2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să

însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase.

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că, din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că, pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art.245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că, admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct.230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct.85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct.45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și

procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că, cererea de recurs depusă de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat, reprezentat de avocatul Sergiu Jîmbei, este inadmisibilă.

În conformitate cu prevederile art. art.230, 246 din Codul administrativ, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de către Serviciul Hidrometeorologic de Stat, reprezentat de avocatul Sergiu Jîmbei, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Tamara Chișca-Doneva

judecători

Oxana Parfeni

Ion Malanciuc